

Vchod do domu je opatřen oprýskanými vraty ohavně žlutými a nad vraty je polokruh pestrých skel, jejichž tabulky jsou uvolněny a neustále řinčí věčným průvanem. Vraty se vchází do průjezdu, dlážděného kočičími hlavami, ale vjezd je bůhvíproč obrněn prahem, přes který s proklínáním a supěním dostává hrbáč svou káru. Obrovský dvůr je rozježděný, udusáný, jen místy vyráží sporá tráva, odsouzená k zhynutí. Je obehnán koldokola vysokým prkenným plotem, opatřeným ostnatým drátem. Plot se větrem kývá, vrže, sténá, ale nepadá. Po západní straně plotu se táhne dlouhá kůlna se střechou z dehtovaného papíru, kterou okupovali lakýrníci.

Průčelí domu hledí k severu. Jen několik kroků od chodníku počíná svah a pod svahem dole leží město. K městu vedou od domu dvě stezky, třetí podél ohrady míří dozadu k silnici. Prvá, přímá a široká, ústí ve vyškvárované cestě, spojující město s periferií. Jí je možno sejít svah po nekonečných klopýtavých schodech podle starých hradeb, na jejichž úpatí se rozkládá zelený, veselý, úpravný městský sad. Jaký rozdíl mezi pískem vysypanými pěšinkami tam dole, kde zjara voní střemchy a kvetou šeríky, kde černí kosíci loví v svěží trávě a hebké větve vrb vlají po větru, a onou truchlivou pouští kolem opuštěného domu.

Na vrchu, před samými schody, podobna šibenici trčí petrolejová lampa, snad poslední petrolejová lampa velkoměsta. Rozpíná krátká železná ramena v podobu kříže, nastavujíc je každodenní návštěvě žebříku světloňoša. Za noci vrhá kalnou zarudlou záři, ráno jsou její skla začazená a světélko v ní uhasíná jako svíčka v pokoji umrlého. Ve dne stojí němá, nepochopitelná, slepá, vychrtlá jako vykřičník výstrahy, kostrbatá jako mrtvý peň stromu, zbaveného větví.

Druhá stezka vychází přímo od vrat domu a odhod-

laně směřuje k okraji srázu, aby se pak klikatila v serpentínách po vyprahlém úbočí mezi kamením a řídkou trávou. Táhne se více k východu a nedotkne se parku, spouštějíc se přímo do strmé a úzké ulice. Tato stezka má v sobě něco groteskního. Vzdalujíc se domu, klesá na chvíli v mělké sedlo, takže chodci, přicházejícímu po ní od města, jest po jistou dobu vidět jen hlava, podobná kutálející se kouli.

Třetí stezka, vinoucí se podle ohrady, ústí do předměstské silnice vedle zeleně natřené budky s červenou stříškou. Tato koketka, přilepená k ohavnému plotu, patří k domu a je to trafika jednonohého Knopa. Nad zaskleným okénkem je přibit vějíř cigaretových špiček, několik vybledlých pohlednic zaclání pohled dovnitř, na úzkém prkne pultu, zatížená kameny, čepýří se kupka novin. Ale běda! Tvář, která hledí z okénka, je bledá a utýraná, bez úsměvu a bez radosti, tvář Knopovy sestry Anny.

V blízkosti domu není ani jediný strom, ptáci nemají, kde by si tu stavěli hnízda. Nic neoživuje tuto poušť, krom několika vrabčích rodin, čimčarajících v děravém žlabě. Sad je příliš dole, než aby sem z něho dolétala vůně. Kvítí nerozkvétá v kamenité půdě svahu, a to ubohé, co zde vyrosté v prvních dnech deštivého jara, oštípají husy a zpustoší kozy, které sem přivlekou a přiženou šedivé babky z kdovíjakých hlubin. Nikdy zde nevané vánek, vždy tu bouří jen vítr, proti němuž není odnikud žádné záštity. Lomcuje plotem, bouchá vraty, tančí v průjezdu, honí plachty starých novin po srázu nahoru dolů, počíná si jako zbůjník, jako nenávistník, jako mstítel.

Děšť tu není požehnáním, nemaje co obrodit. Mění jen celé okolí v jedinou obrovskou louži, zatápí nízký chodník, prolíná chatrnými okny a zaclání šedivou oponou jediný půvab této bohem zapomenuté končiny. Pohled dolů na moře velkoměsta, v noci mžikajícího miliónem světelných očí. Bouře tu není